

XLIX. LETNIK 1929 I. ŠTEVILKA
LJUBLJANSKI ZVON
MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO

MEDITACIJA O ŽIVLJENJU IN SMRTI
FRAN ALBRECHT

Ujeti v blodni videz sivih dni, Otokarju Březini.
mi gledamo skoz okna svojih duš
v daljno resničnost, ki jo sanjamo.

In vemo: tukaj to je carstvo senc.
Seznajamo se in srečujemo,
razstajamo in odtujujemo —
in vsak na svojo zvezdo išče svojo pot.

Ker vsak je v svoji duši večno sam
in večno nem in večno tuj ljudem,
neljúbljen, nerazúmljen, nespoznan.
Priateljstvo ljudi je trhla vez,
ljubezen spolov zgolj omamen sen.

Ko zadnjič krikne duša, se zbudi
iz svojih temnih zemskih bolečin
v daljno resničnost nedosanjano.
Ko s kril ji pade teža hrepenenj,
svobodna v večno Rast s potopí.

Ta večna Rast je večno Bratstvo duš.
V življnju tró se duše kakor v stôpah,
trpljenja mlini pa jih zmeljejo
v prežlahten kruh dobrote in ljubezni.

M O J O Č E
TONE SELIŠKAR

Orjaška lokomotiva drvi kakor pobesneta po železniškem tiru
in se zaganja v klanec in bobni mimo pečin
in rjove kakor satan na strmih bregovih rek.

Moj oče stoji na nji in drži za vzvod in strmi
v praznino, ki jo žre železo pod seboj
in je strašno lep v tej svoji pozi,
obžarjen od luči, ki mu plamti v obraz
iz odprte peči
in ognjeni šlem isker mu vihra nad glavo
in je lokomotiva in on kakor jezdec,
ki vihra v žarečem oblaku.

Ko sem bil otrok, sem stal ob progi
in sem mu mahal v pozdrav, ko je švignil
mimo mene. In mi je vrgel ognjen poljub
in je prevozil milijon kilometrov
in je mislil name.

Sedaj sem jaz mož in moj oče je starček.
Petinsedemdeset let.
Pa je še vedno kovač in kuje železo!
In ko sediva na vrtu — on ves sajast in
jeklen in malce upognjen, mi pripoveduje
in je mehak kakor solza in ognjen še vedno
kakor peč.

To ni prav, moj sin!

Jaz vem in sem vroč kakor boleost njegovih
besed in mi je vse jasno:
Milijon kilometrov je šlo v njegovo mladost,
tisoče ton premoga je žgalo njegovo kri
in osem otrok je poljuboval!

To ni prav, moj sin!

Gledava se v oči kakor takrat, ko je
drvel mimo mene, obžarjen kakor nebeški
jezdec in neznansko grenka raza gre v naju,
ko oba veva:
Stal bom ob progi in ga ne bo več
nazaj.